

MATIAS Vallés

La sorna repetida del Rei assegut

El punt d'inflexió del missatge nadalenc del Rei es va produir en introduir la referència a la tranquil·litat «assosseguem-nos la vida política», en referència a l'entretreguda trifurcada perpètua dels dos partits majoritaris. «Assossec» és un terme que descarta **Acebes**, **Zaplana** i **Aznar**, la falta de sintonia dels quals amb el cap de l'Estat està àmpliament documentada. Des del punt de vista lèxic, està més pròxim a **Rajoy** –que no improvisa ni la comanda al restaurant– que a la desimboltura oratòria de **Zapatero**. La seva assossegada supervivència en un text emmidonat, per damunt del qual han passat massa mans, subratlla la seva importància. La petició de calma ha estat interpretada massivament com una reprensió del monarca als líders polítics. No obstant això, en l'entonació que **Joan Carles de Borbó** va donar a l'«assossec» hi havia un to inesperat. Hi havia sorna.

L'aire burleta –fins on un rei se'l pot permetre– exigeix una precisió curricular. Joan Carles de Borbó porta més anys en el seu càrrec que la suma dels presidents del govern, del PP, de Catalunya, d'Euskadi, del Tribunal Suprem, de CiU, del PNB i així successivament. Durant les seves tres dècades llargues en el tron, no hi ha emoció que no hagi recorregut, ni amenaça a la qual no s'hagi enfrontat. Amb aquest bagatge, ha de costar-li que l'enfrontament entre dos pesos ploma com Rajoy i Zapatero l'aparti de la indiferència. La fricció que exigeix l'encanteri de l'actualitat obliga a parlar de bronca als partits. En realitat, l'interpret del missatge nadalenc no es prenien el xoc ideològic gaire seriosament. És a dir, ho

recollia amb la serietat que mereix.

Per molt que convingui als enamorats del drama, el Rei no va voler sucumbir a «la còlera d'un espanyol assegut», la monumental definició de tot un poble a càrrec de **Lope de Vega**. Ampliant el focus, l'escriptor assenyala, en el seu Art nou de fer comèdies, que «la còlera d'un espanyol assegut no es atempera si no li representen en dues hores fins al Judici Final des del Gènesi». El missatge nadalenc, llegit amb un apunt de sorna per un monarca assegut, va voler aplacar els qui exigeixen aquesta sobre-dosi emocional cada dotze mesos.

La major prova de la sorna règia es troba en la reiteració. L'al·lusió a l'«assossec» ja figurava en el missatge nadalenc de 2005. Fa un any, el Rei demanava que se superessin «les tensions i divisions», des de «la moderació i l'assossec». La recepta era un esperit «integrador». La paraula «integrador» apareix en el mateix paràgraf assossegat de 2006, amb idèntic sentit. Les repeticions no es limiten a aquest fragment del discurs. La major part de l'anterior text ha resistit amb en-

teresa el pas del temps, pel que ha reaparegut intacte aquest Nadal. Un lector no observaria diferències apreciables entre les dues intervencions, si descomptem la menció al «molt feliç naixement de la infanta **Leonor**».

Per protegir-se, l'autor encobert del missatge d'aquest any va incloure en un cas la cautela «com ja vaig dir fa un any». No obstant això, a continuació ha repetit la pràctica totalitat de les expressions que ja havia encunyat el 2005. Aquí tenim «creixent per damunt de la mitjana europea», «tràfic d'éssers humans», «Espanya és una gran Nació», «la reconciliació, la concòrdia», «la meva entrega i voluntat de servei», «el marc de la nostra Constitució», «harmònica convivència», «l'ampli consens», «proximitat i comprensió», «profunda crueltat», «tinc plena confiança en Espanya», «més dependents de l'exterior» i moltes altres. Els paràgrafs se succeeixen en el mateix ordre que en l'edició anterior. Seria molt difícil desmentir a qui assegurés que el text de 2006 es limita a refundre el precedent, sense gaires miraments.

Cela, el del Nobel, que repetia habitualment les seves intervencions públiques, es justificava amb el seu habitual aplom. «Si penso el mateix, per què no hauria de repetir-ho?». El manteniment de la melodia i la lletra del missatge nadalenc pot entendre's com un signe d'estabilitat institucional. La sorna, finalment, es va estendre a una pèsima realització televisiva, que ocultava les mans quan el monarca s'expressava amb aquestes. Potser les càmeres també es van limitar a reproduir el seu automatisme de 2005, sense atendre a les mínimes variacions en el discurs que ja van registrar un any endarrere.

➤ El punt d'inflexió del missatge nadalenc del Rei es va produir en introduir la referència a la tranquil·litat.
«Assossec» és un terme que descarta **Acebes**, **Zaplana** i **Aznar**

Perduts

JOAQUIM Bonaventura i Ayats*

Després del segon canvi de nom del Departament de Benestar i Família ens semblava que havíem d'estar molt pendents de les normatives de caràcter intern que sortissin per veure'n quines modificacions importants podrien haver-hi. Sempre ha estat un departament molt nerviós, tant de nom com de contingut. Quan la cosa aquesta va començar tenia una dependència orgànica de Sanitat i Seguretat Social, però més endavant el conseller Comas va ser l'encarregat de posar en marxa una estructura que s'havia de fer càrrec dels col·lectius –diguem-ne especials–. El nom inicial que l'hi varen posar va ser Benestar Social. Uns anys després i seguint les tendències, la **Irene Rigau** i el govern d'aquell moment va considerar que el tema social havia de ser substituït per Família, concepte que es començava a utilitzar en aquell moment, de fet era un paraula que resuscitava, després d'haver estat descatològica per les forces *progres* del país. A partir de llavors se'n diria Benestar i Família, nom que ha durat bastant temps, però que ja es veia a venir que les dues paraules acabarien partint dures.

Ara la cosa es diu d'Acció Social i Ciutadania i aquí és on segurament estem una mica perduts. Per això estàvem esperant amb una certa afició el dibuix i les tripes administratives del nou departament, perquè a nosaltres, la gent amb disminució, discapacitat, o minusvàlida (també tenim paraules que van i vénen...) ens preocupa amb qui s'haurà de parlar, i sobretot què diuen els que parlen de la gent com nosaltres.

La veritat és que la cosa aquesta de l'Acció Social ve més plena del que

ens pensàvem, no per res, sinó perquè després de veure les llistes de les funcions, tenim veritables problemes per veure'ns-hi. En aquest document que ha sortit publicat al Document Oficial de la Generalitat de Catalunya, veiem que la paraula joventut surt 27 vegades, famílies 24, immigració 21, infància 19, adolescència 16, dones 14, gent gran 9, homosexuals, gais/lesbianes 8, adopcions 7, violència 2, i nosaltres que som molta gent i que fins i tot tenim tres paraules no sortim cap vegada. Segurament això no vol pas dir que el Govern ens ignori definitivament, però és un començament que alguns considerem estrany. És una mica com la nova llei de serveis socials que ha sortit del despatx de la consellera –molt ràpidament per cert– en direcció cap al Parlament i que la gent que representem el col·lectiu no hem tingut temps –lògicament– de veure-la i poder-la tractar. Molt probablement era la mateixa que hi havia i per això han considerat que ja l'havíem vist, i que amb un cop n'hi ha ben bé prou.

Entrant a casa meua l'altra dia, vaig trobar-me la meua veïna de dalt, que és funcionària i va preguntar-me com anaven les coses amb el nou Govern. L'hi vaig dir que no ho sabia, que no ens hi veïem gaire i que a les llistes de col·lectius no sortíem. Ella va dir-me: A vosaltres el que realment us passa és que sou una gent transversal. A part de ser una mica així –ella va dir això–, podeu ser de qualsevol altre grup que estigui a la llista. També podria ser que per mesells us haguessin passat a segona divisió. Deveu haver perdut la categoria, avui dia, és molt difícil mantenir-se, va concloure ella.

Confesso que estem mirant les modificacions d'altres departaments de la Generalitat, especialment Obres Públiques, sobretot després de saber que som un col·lectiu «transversal», com l'Eix. També hem telefonat ràpidament als companys de Vic, Manresa i Lleida, per si de cas veuen passar alguna cosa. Que no sigui dit...

*Vicepresident de MIFAS

Ma. CARME Ribas i Mora

Bones Festes, Martí i Maria

Ja estem arribant als acabaments de les festes de Nadal i aquests dies les felicitacions arriben per tots costats, tot i que crec que no hauria de fer falta que arribés Nadal perquè la gent ens comunicués una mica més.

Fa uns anys, quan arribaven aquestes dates, hi havia una pluja de felicitacions per correu, ara, com tot, això també ha canviat, ja es felicita, però de diferents maneres, jo diria que la felicitació es més freda, per començar hi havia un munt de felicitacions i per a tots els gustos entre elles les entranyables de **Ferrandiz**, també teníem les dels carters, els escombriaires, els serenos, ara les virtuals, el mòbil el telèfon i les de paper tradicionals, la majoria, per no dir moltes, tan sols t'arriben signades, són poques aquelles en què trobes aquella frase, aquelles paraules, aquell pensament i sentiment, aquell dibuix o aquell poema, i agraeixes molt quan una d'aquestes arriba a les teves mans, el seu contingut, el seu missatge a vegades adreçat tan especialment a la

teva persona t'honora, és molt gratificant i t'identifica; sobre aquest tema em podria estendre molt, però aquesta no és la intenció d'aquest article.

La intenció d'aquest article és fer una felicitació a unes persones que mereixen que se'ls feliciti les festes públicament: us parlo del senyor **Martí Masafont** i la seva senyora, la **Maria**, potser molts us preguntareu qui es el senyor Masafont i us puc explicar que era un gran fotògraf, que treballava a la desapareguda ferreteria Escatllar de la Rambla i després a la Puigmartí,

➤ El senyor Masafont és un fotògraf que treballava a la desapareguda ferreteria Escatllar de la Rambla i després a la Puigmartí de la pujada del Pont de Pedra

de la pujada del Pont de Pedra, que els diumenges practicava allò que sentia i estimava: retratar la gent, a la Devesa, a la Rambla, a la plaça de Sant Agustí, en comunions, processons, casaments etc., però ell solsament ho podia fer els diumenges i dies de festa perquè entre setmana feia de dependent. Ell no ha tingut cap negoci, però ha retratat a milers de gironins, aquest any que estem a punt d'estrenar farà 60 anys que se va treure el carnet de fotògraf i de tots aquests anys té un arxiu impecable de rodets a rodets, que és una meravella.

Doncs bé, el senyor Masafont és una d'aquestes persones que et felicita per correu, que es gasta molt en segells, i dic molt perquè envia una pila de felicitacions que molt abans de Nadal ell i la seva esposa, la Maria, ja pensen que faran. Això sí, sempre és una fotografia feta seva, que les té signades i amb data de diversos indrets d'aquesta Girona que tan estimem, he de dir que la senyora Maria era la que l'ajudava a revelar les fotos quan era jove.

I dic tot això perquè es un matrimoni gran, ell està al llindar dels 90 i fer coses en aquestes edats,

primer val diners per a ells, i també esforços, ja que en aquests moments ha de valer-se d'una mica d'ajuda per part de la seva néta, ja que la naturalesa l'esta privant d'una de les coses més preuades per l'esser humà: la visió, no poder veure el que va retratar en el seu moment el te desesperat, però ell manté viva aquesta il·lusió i ho fa tan content de sorprendre els seus amics i les persones que estima. És d'admirar.

Si he de ser franca, jo sóc de les persones que espero el carter de sempre, no se si ho fa l'haver tingut una porta oberta i veure'l cada dia que segons el plec que deixava ja m'emocionava, quan arriben aquestes dates és tot un neguit. La del senyor Masafont no falla, és de les primeres que arriba i per sort meua, encara sóc de les que en rebo forces d'aquestes especials i ho agraeixo moltíssim, i els que me les envien ja ho saben.

Aquest any en obrir el sobre i veure la foto vaig trobar-la preciosa, l'antic quarter d'Artilleria situat on hi ha la plaça del Mercat del Lleó, que ara ja forma part de la memòria històrica de Girona.

Li vaig trucar i amb l'amabilitat

de sempre em va explicar que aquella foto no era seva, i per aquest motiu no venia signada però davant, la data que duia a darrere era el dia que ell va entrar a fer el servei militar en aquest quarter, el dia 1 de juliol de 1936, quan tenia 18 anys. Els soldats que hi havia veterans obligaven els quintos que entraven a comprar aquesta foto per dos rals, la va comprar i hi va posar la data, fa un parell de mesos que buscant amb la Maria en un calaix la va trobar i amb l'ajuda d'una lupa la va reconèixer i va ser tanta la il·lusió d'haver-la trobat i tot el que li recordava que ha estat la escollida per aquest Nadal. Així doncs és la que hem tingut la sort de rebre els que som amics seus.

Per tota aquesta fidelitat als amics i per seguir la tradició, malgrat les mancances que pateix el senyor Masafont, jo l'he volgut felicitar públicament, perquè tant ell com la senyora Maria no defalleixin en aquest esperit carregat d'il·lusió perquè jo i els que tenen la mateixa sort meua de rebre una felicitació feta amb tanta estimació els estem agraint de veritat.

Martí i Maria, bones festes i molt bon any 2007.